

Передмова

Ви, мабуть, подумали: яка ж та Дрімайликова торба, що в ній зберігаються казки? Звісно, чарівна! Сплетена вона з конопляної товстенької нитки, яка трохи кусається, якщо захочеш торбу потримати в руках. А як ви думали? Дрімайлик мусить оберігати казки від казкокрадіїв, бо вони можуть розмикати їх на слова і розвіяти за вітром. Але він справжній воїн-захисник і справно виконує обов'язок збирача та охоронця казок. Торбу Дрімайлик завжди тримає при собі. Навіть коли дримає, то кладе її під голову. Його торба не кусає, а лише лоскоче, коли він повертається з боку на бік.

Ось одного разу, дримаючи, він побачив, як мама Олена присипляє свою малу донечку Вікторію, а дівчинка, як часто буває з дітьми, ніяк не засне. Дрімайлик струснув дримоту зі своїх повік — і гайда на допомогу зі своєю чарівною торбою.

Збирачеві казок подобалося робити добрі справи — дарувати казки. Він дбав про них, бо вважав найбільшим скарбом.

Завжди обирав найкращі, щоб добрими росли діти, які слухають їх. Отак Дрімайлик допомагав і мамі Олені присипляти донечку, дістаючи з торби свої скарби.

Згодом він подумав, що було б добре зберігати історії не лише в торбі, а й у книжці. Сюди казкокрадіям важче добратися. І тоді будь-якого вечора казки, які Дрімайлик діставав зі своєї торби для Вікторії, зможуть стати в пригоді й іншим діткам, щоб їм солодко засиналося і легкокрило спалося.

І ще ця книжка має одну чарівну властивість — вона пробуджує бажання вигадувати нові казки, які Дрімайлик захотів би взяти у свою торбу, а згодом подарувати іншим діткам, щоб і вони стали володарями скарбів із Дрімайликової торби.

Ото збирач та охоронець казок буде щасливим, коли красивих і добрих історій буде все більше. Адже його торба буде м'якшою, коли покладе її під голову замість подушки щоб подрімати. І не хвилюватиметься Дрімайлик, що казок для засинання може не вистачити діткам та їхнім батькам. Насправді вистачить не лише їм, а й бабусі з дідусем, і братикові та сестричці. І зайчикові в лісі, і білочці в дуплі.

Усім потрібна добра казка. Діставайте з Дрімайликової торби його скарби. А якщо зможете, то подаруйте йому свою казку.

Дві пташки

Одного разу дві пташки, мама і доня, полетіли шукати їжу. Побачили на стежці зернятко й опустилися на землю. Аж тут до них підкрався вовк і схопив маленьку пташку. Мама намагалася захистити своє дитя. Вона кричала й біла крильми над головою звіра.

— Відпусти, відпусти мою донечку, — просила у відчаї мати.

Вовк притиснув однією лапою маленьке тільце пташеняти до землі, а другою відбивався від шаленого нападу.

— Перестань махати крилами і кричати, — намагався заспокоїти він матір. — Я не скривджу твою дитину, якщо ти заспокоїшся і вислухаєш моє прохання.

Пташка підлетіла вище, щоб набратися сил для нового нападу, але після слів вовка опустилася біля нього на землю.

— Преси що хочеш, навіть моє життя. Я на все готова заради донечки. Вона ще дуже маленька, відпусти її, прошу.

Вовк побачив, як в очах матері забриніли сльози. Хоч він і вважав себе сердитим звіром, але й у нього защеміло серце.

— Я ж сказав, що не скривджу пташеняти. У мене теж є дитина. Але ти повинна мені допомогти, — промовив вовк і почав оповідати. — Лісовий мудрець напроорокував мені щасливу долю. Але збудеться передбачення, — зауважив він, — тільки за однієї умови: хтось із лісових мешканців має зробити для мене добро. Я вже цілий рік чекаю, але ніщо не міняється в моєму житті. Ніхто, окрім родини, не робить для мене нічого доброго. От я й вирішив попросити тебе про послугу.

— Але навіщо ти спіймав пташенятко, налякавши його, — дорікнула йому мати-пташка. — Я готова зробити будь-який добрий учинок заради спокою моєї родини.

— Чому ж до цього часу ти нічим не допомогла мені?

— Я не знала, що тобі потрібен мій добрий вчинок, — виправдовувалася пташка.

— Ну звісно не знала. Та хіба коли-небудь ти думала про вовка? Навіть не помічала до цього часу. Тільки небезпека змусила тебе звернути на мене увагу.

— Але ж і ти мені ніколи нічого доброго не зробив? — і собі дорікнула пташка.

— Ну гаразд. Тепер у нас з'явилася нагода зробити одне одному добро.

— Що ж тобі потрібно? — запитала пташка.

— Не знаю. У мене все є. Але ти все-таки щось придумай, — відповів вовк.

«З жиру біситься, — подумала пташка про себе. — Скривдив моє дитя — і сам не знає навіщо. Навіть не знає, що йому потрібно».

А вголос промовила:

— Добре, вовчику, ти тільки відпусти пташеня.

— Е, ні. Спочатку добрий вчинок.

Зітхнула пташка і знялася в повітря. Полетіла вона через ліс шукати добра для вередливого вовка, щоб урятувати свою донечку. Та довго не довелося їй міркувати. Почула вона, як завиває вовчиця, дружина її кривдника. Пташка підлетіла до неї й запитала:

— Чого ти голосиш, вовчице?

— Ой, горе у мене, пташечко. Щойно спіймав дід-мисливець моє вовченя, забрав мого синочка.

«Оце так історія. А вовк не знав, що йому потрібно, — подумала пташка. — Та йому потрібно сина рятувати, а він чужих дітей кривдить. Це неспроста. Мабуть, лісовий мудрець підлаштував усе так, щоб провчити нерозважливого вовка. Полечу й розповім батькові про зникнення сина».

Попрощалася пташка із матір'ю-вовчицею і полетіла назад, але невдовзі зупинилася.

«Вовк своєму синові не допоможе, бо дід на нього давно зуб точить. Він ще і його спіймає та прив'яже у дворі замість собаки. Мабуть, треба братися самій до справи і зробити добрий вчинок», — розміркувала пташка і полетіла до села.

Діда-мисливця вона знала добре. Часто співала у його саду, а він розмовляв із нею, оповідаючи різні життєві історії, нарікав на сварливу жінку, невдячних дітей. Так зав'язалася дружба між пташкою та дідом-мисливцем.

Прилетіла згорьована мати у сад на краю села та й стала виспівувати. Дуже жалібною видалася дідові та пісня. Підійшов він до вишеньки, на якій сиділа пташка, і запитав:

— Що у тебе сталося, моя пташечко? Чому такої сумної завела?

— Горе у мене, діду, і тільки ти можеш допомогти.

— Допоможу, хороша моя, аби ти веселої пісні співала, — запевнив дід, — Що маю зробити?

— Зроби добру справу — відпусти вовченя, яке сьогодні спіймав у лісі.

— Навіщо тобі це?

— Батько цього вовченяти схопив мою донечку і вимагає у мене доброї справи. Що може бути кращим за порятунок дитини, — пояснила дідова подруга.

— Якщо так, то, звісно, відпущу. А ти не співай більше такої сумної пісні. Життя і так не мед. Одна розвага для серця — твоя світла пісня.

Пташка пообіцяла їй донечку навчити світлої пісні і прилітати у його сад щоранку, щоб веселити старому серце.

Вовченя бігло лісом, щоразу задираючи голову, щоб слідкувати за пташкою-рятівницею. Так вони добралися до батька-вовка. Він як побачив синочка, то кинувся до нього, а пташеня тим часом випурхнуло зі звірячих лап.

Тішилася мати своєю донечкою, тішився батько своїм синочком. І зрозуміли вони, в чому суть щастя.

